



Helena Reberc

POKLIČI ME

Zapisan v

življenja mnogih

NE – *Marijan Arhar,*
duhovnik in eksorcist

DAM TE
+ S TABO
SEM +
DO SMRTI
SI MOJ +
NISI SAM
+ NE BOJ
SE

založba **EMANUEL**

Helena Reberc

POKLIČI ME

Zapisan v

življenja mnogih

– Marijan Arhar,

duhovnik in eksorcist



*Marijan Arhar na Kureščku
ob praznovanju zlate maše,
leta 2010*

NE
DAM TE
+ S TABO
SEM +
DO SMRTI
SI MOJ +
NISI SAM
+ NE BOJ
SE

založba **EMANUEL**



3. poglavje

MARIJANOVO POSLANSTVO – NEPOSREDNA PRIPRAVA

*»... zato bom, glej,
še naprej presenečal to ljudstvo,
presenetljivo presenečal,
da bo izginila modrost
njegovih modrih
in se skrila
razumnost
njegovih razumnih.«*

(Iz 29,1)

»Veste,

med duhovniki gre svetost na nadmorsko višino, torej – bolj si v hribih, bolj si svet,« je bila hudomušna pripomba dr. Janeza Oražma¹². Tako je odgovarjal bogoslovcem ob razmišljanjih, zakaj so nekateri duhovniki poslani v »rovte«, drugi pa ne. Majhne župnije pomenijo manj človeške potrditve ali v očeh drugih duhovnikov ali pa v

¹² Dr. Janez Oražem, 1910–1994, dolgoletni profesor na Teološki fakulteti in rektor semenišča v Ljubljani.

tem, kako doživljajo ljudje take namestitve in preместitve.

Na svoj način so take župnije zahtevnejša služba za duhovnika: število vernikov je majhno, ljudje po značaju utegnejo biti bolj zaprti in pastoralno delovanje je po navadi težje. Ni težko začutiti samote, ki jo v takih krajih doživljajo dušni pastirji. Tudi ni nič nenavadnega, če se zato nekoliko »zapustijo«. Marijana je marsikdo označil za čudaka in posebneža. Tudi župljani, ki so mu bili blizu, so menili, da je preveč sam in da bi mu dobro dela roka kake skrbne gospodinje, vsaj v zadnjih letih, ko ni imel več večletne skrbne roke domačinke Neže.

Osamljenost, s katero se lahko pojavijo vprašanja in najgloblji dvomi o smiselnosti duhovniškega poklica, je najbrž izkušal tudi Marijan, čeprav si je povsod našel posameznike in družine, ki so ga podpirale. Poleg tega je bil neverjetno zvest vsem duhovniškim srečanjem, redno se je udeleževal mesečnih srečanj v dekaniji, letnih srečanj letnika ... Videti je, da mu je to veliko pomenilo. Udeleževal se je tudi družabnih dogodkov, ki so ga duhovno hranili. Ko je na primer služboval v Tunjicah, ni nikoli zamudil celodnevnega češčenja v Mengšu na njihov župnijski praznik, se spominja Štefan Babič, njegov takratni »sosed« in mengeški župnik. Marijan je prišel že na predvečer praznika svetega Mihaela in vedno ostal do konca naslednjega dne, dokler so trajali obredi in molitve.

Podeželski kraji, posebno v hribih, pomenijo načeloma tudi slabši dohodek, ljudje so bili v teh okoljih v tistih časih revnejši in so težje prispevali za vzdrževanje duhovnika in za potrebe župnije. Marijan je to razumel in spoštoval, tako pripovedujejo vsaj župljani zadnje župnije. Nikoli jih namreč ni prosil za denar. Sam je našel vire, s katerimi se je lotil obnove cerkve; sam je zalagal za stroške verouka – otrokom in staršem ni bilo nikoli treba kupovati učbenikov, ker jim jih je zagotovil kar župnik sam. Kvečjemu je otrokom kdaj prinesel bonbone ali podobne priboljške, da jih je razveselil. Ko je začel romati v Medžugorje in v Paray-le-Monial, je včasih povabil s seboj kakega župljana in če je videl, da je za tistega človeka strošek prevelik, mu je romanje omogočil tudi finančno.

Če je bilo Marijanu, ko je izvedel, da je poslan v Črni Vrh, prvi trenutek težko, pa mu je vendar odročna hribovska župnija prišla v nekaterih vidikih zelo prav in se je izkazala za božjo previdnost. Omogočila mu je svobodo in čas, ko je začel več potovati; lažje je bil odsoten za kakšen dan ali teden. Poleg



Pri njem je bilo videti vse ravno, premočrtno, brez pretresov. Njegova pobožnost je bila umirjena, ena sama preprosta normalnost pred Bogom. Veroval je, kot je dihal. Realizem vere.«

MODROST Bil je zelo moder. Včasih je bilo videti, kot da se za človeka ne zmeni, kot bi

se vmes pogovarjal z Bogom, potem pa je povedal tistih nekaj pomembnih besed²².

²² Glej 7. poglavje, v odstavku *Duhovni spremljevalec – nekaj primerov*.

Človek je pri njem dobil občutek, kot da bi vse hotel gledati z božje perspektive. Problemi so v njegovi navzočnosti postali kar naenkrat preprostejši. »Od njega sem odšel kot z božjim pogledom,« pove eden od duhovnikov.

Nekdo drug je rekel: »Bil sem tik pred tem, da naredim samomor, a njegove besede so me dvignile in me dvigujejo še zdaj, ko se spomnim nanje.«

Skoraj vsakdo, ki je imel z njim duhovni pogovor ali spoved, pove o takem stavku, ki mu je ostal zapisan globoko v srcu.

Modrost »božjega pogleda«, druge perspektive, se kaže tudi na drugih mestih. Znotraj gibanja Prenove so se včasih pojavila vprašanja in ob njih napetosti zaradi različnih mnenj, vendar se Marijan ni spuščal v debate. Šel je naprej in ni se mu zdelo pomembno postavljati se na eno ali drugo stran ali izraziti svojega stališča. Nadaljeval je delo tam, kjer je zaznal, da ga Bog kliče.

Neki duhovnik ga je vprašal, kaj naj naredi, ker je imel na eni od župnij težave zaradi cerkvene zemlje. Marijan je odgovoril: »Jaz bi si raje pustil vzeti, kot se pričkal.« Razločeval je, kaj je pomembnejše, kaj je bistveno, in se ni spuščal v prepire, tudi ne z ljudmi, ki so mu včasih nagajali.

8. poglavje

PRIGODE IN ZANIMIVOSTI

*»Najsi je bogat ali ubog,
njegovo srce je veselo,
njegovo lice je vselej vedro.«*

(Sir 26,4)



»Večji kot je človek, bolj je preprost,« pravijo tisti, ki poznajo ljudi, zares velike po srcu. Sogovorniki povedo, kako jih je nagovarjala

Marijanova vsakdanjost in preprostost, na primer izdelovanje gobelinov, kako se je znal razveseljevati drobnih stvari, kot so domača jabolka in pomaranče, ali kako je pulil plevel na vrtu. V tem poglavju ga želim orisati preko teh drobnih stvari, ki ga prikazujejo kot človeka, dobro usidranega v tem svetu in v resničnosti, čeprav se tudi tu lahko čuti pridih božjega, ki je vedno preveval vse njegovo delovanje.

Nekaj primerov njegove hudomušnosti

Na Kureščku mu je nekoč pred cerkvijo, ko je bil že precej v letih, neka gospa dala kompliment: »Ja, Marijan, kako dobro izgledaš!« Kot medvedek se je zavrtel okoli svoje osi, v smislu poglej me. »Pa res!« je veselo odvrnil.

Na začetku njegovega bivanja v Črnem Vrhu so obnavljali cerkev. Delavci so nekje slabo naredili omet in ko so ga župljani na to opozorili, je odgovoril: »Z letala se ne vidi, od spodaj tudi ne, z ladjo pa se tukaj mimo nihče ne bo pripeljal.«

Marjine sestre v Štepanji vasi so povedale, da je velikokrat rekel: »Saj bi kaj rekel, pa je boljš', da sem tih'.«

K Marijanu je prišel nekoč na obisk študent arhitekture. Tako opiše njuno srečanje: »Srečal sem ga pri njegovi domači cerkvi v Črnem Vrhu. Peljal me je na pokopališče, kjer se je čudil, zakaj Slovenci postavljamo ravno take spomenike. Včasih da je njihova velikost kazala na to, kako vpliven človek je bil pokojni. Danes

pa to, kako radi smo imeli umrlega svojca, kažemo s širino pokončnih črnih plošč, z domiselno dodanim okrasjem, predvsem pa s čim višjim sijajem zglajenega črnega kamna. Rekel je še, da so ti nagrobniki naši ekrani, in me hudomušno pogledal.«

Z otroško dušo ...

Rad je imel barvaste, živo pisane sladkarije, pijače in sploh vse, kar je na pogled ponavadi privlačno otrokom. Ko je romal v Paray-le-Monial in so se ustavljali na bencinskih servisih, ali pa ko se je vračal s Kureščka skozi Ljubljano, sopotniki pripovedujejo, da je na postajah in v trgovinah včasih kar »zlezel v omaro« in si izbral najbolj fluorescentne pijače ali gumijaste bonbone, čeravno najbrž z veliko E-ji in drugimi umetnimi nezdravimi snovmi. »No, bomo pa poskusili, kaj so dobrega pripravili!« Z veseljem jih je tudi delil. V Črnem Vrhu so na primer otroci pri verouku vedeli, da bodo po vsaki njegovi poti v Francijo obdarjeni s posebnimi bonboni, ki se jih takrat v Sloveniji ni dobilo, in ker so bili črne barve in kot dolge nitke, jih je Marijan poimenoval mačji drekci ...

Sladkosned

Župljanka iz Črnega Vrha, ki je delala v eni od ljubljanskih slaščičarn, pove, da se je rad ustavil pri njej in si vedno postregel z dobro čokoladno sladico: profiterolom, ali s čokoladnim sladoledom, ali z vročo čokolado, ali s čokoladno bombo – skratka, bil je sladkosned.

Prav nič ni maral zelenjave niti krompirja. »Naj pujsi jejo zelenjavo, jaz bom pa raje pujsel!«

Helena Reberc:
POKLIČI ME!

Duhovnik Marijan Arhar

je del svojega življenja preživel v Črnem Vrhu nad Polhovim Gradcem. Njegov »vrh« je bil zanj kot gora Tabor. Bil je obdarovan s številnimi posebnimi darovi in je bil ljudem vedno na razpolago kot eksorcist, duhovni zdravnik, Marijin apostol, duhovnik z Jezusovim Srcem ... Mnogi so ob srečanju z njim upravičeno rekli – kot Peter na gori Tabor: »Dobro je, da smo tukaj, Gospod ...« (Mt 17,4).

Ob tako plodovitem delu duhovnika Arharja na različnih ravneh smo bralci hvaležni avtorici knjige Pokliči me Heleni Reberc, posvečeni sestri v Skupnosti Emanuel, ki je zbrala »dragocenosti« iz njegovega življenja, pa tudi vsem, ki ste podelili vaše izkušnje s svojimi pričevanji.

Mnogim je Marijan rekel: »Ko ti bo težko, me pokliči!« Pokličimo ga tudi sedaj, ko zanj ni več časa in je blizu nebeščanom, posebno Gospodu in Mariji, ki ju je tako ljubil.

Miro Šlibar, bolnišnični duhovnik

